

Ama Ben Vurmayı Bilmiyorum ki

– GürhanGürses · 09 Nisan 2011

Yiğit Karan'ı anasınıfından alıp eve geldim. Üstünü başını değiştirdikten sonra oturduk hemen. "Baba bana çizgi film aç" dedi... "Tamam Yiğit Karan" dedim "Açacağım ama önce konuşalım biraz."

"Söyle bakalım ben seni niçin o kadar çok seviyorum?"

"Ama baba ben bilmiyorum bunu..." dedi kelimeleri uzatarak.

"Peki" dedim başka bir şey soracağım bunu cevapla o zaman.

"Yiğit Karan, bugün okulda ne yaptın bakalım onu anlat bana..."Usluca yanıma sokuldu ve "Baba bugün Emir bana vurdu" dedi kocaman kocaman açarak mavi gözlerini...

"Nasıl vurdu?" dedim

"Yüzüme eliyle vurdu baba" dedi Yiğit Karan başını önüne eğerek hem de...

"Sen ne yaptın Yiğit Karan?" dedim hemen.

"Ben bir şey yapmadım baba."

"Neden?" dedim "Ama baba" dedi "Ben vurmayı bilmiyorum ki?"

İşte dünya kurulalı beri insanların üzerinde ehemmiyetle durması gereken bir konunun 4 yaşındaki bir çocuğun ağzından ifadesi ve tescili... Gelmiş geçmiş bütün gönül adamlarının dilindeki söylem 'sövene dilsiz gerek dövvene elsiz gerek...' Bizlere vurmayı, dövmeyi, sövmeyi öğretenler kimler? Asmayı, kesmeyi, kırmayı, öldürmeyi yaptıranlar kimler?

"Ama ben vurmayı bilmiyorum ki" sözü olduğum yerde çakıverdi beni... Vurmayı marifet sayanlara ibretengiz bir vesika olsun bu yazdıklarım. Batı'da beynini kullananlara güçlü derlermiş Doğu'da ise ellerini kullananlara... Kaybettiğimiz nokta bu... Kudema gönlünü kullananların güçlü olduğunu serdetmiş bizler ise vurabilenlerin güçlü olduğunu zannetmişiz. Bir kaba güç, bir nobran kültür, bir maydanoz tavır... Çiçekler sunulmuş dostluk adına evvelden bizler çiçekleri söküp atmışız, barış için dallar uzatılmış tutup o dalı kırmışız. Top tüfek uçak ne bulmuşsak kusmuşuz birbirimizin üstüne... Cesetlerin üzerinden geçmişiz, hiç utanmamışız insanlığımızdan. Hiç ar etmemişiz yaratandan... Bir yanardağ nasıl kusarsa öyle, bir top nasıl patlarsa öyle, bir bina nasıl yıkılırsa öyle... Kusmuşuz içimizdekileri sonuna kadar, patlamışız en ufak parçamıza değin ve yıkılmışız üstüne nefret ettiklerimizin en ağır halimizle... Şu an insanlık enkaz altında... Filistin'de, Irak'ta, Mısır'da, Libya'da, Afrika'da, Afganistan'da...

"Kalkıp da biri ama ben vurmayı bilmiyorum ki" diyemiyor bugün. Ah yiğit Karan ah! Tutup da söyletebilseydim Amerika'ya bu sözü... Tutup da ifade edebilseydim İsrail'e... Fransa'ya, Rusya'ya idrak ettirebilseydim... İngiltere'ye haykırabilseydim. Ama ne mümkün; onların kalbi seninki gibi temiz ve saf değil... Kömür madenlerinden daha kömür... Gözleri seninki gibi umut saçmıyor nefret tohumları saçıyor. Ve söylemleri seninki gibi insancıl değil çünkü onlar kendilerinden olmayanı insan saymıyor!

Hepimiz vurmayı çok iyi biliyoruz. Eşini, çocuğunu, komşusunu, bir başkasını... Yan baktı diye, namusuma hanel getirdi diye, borcumu ödemedi diye, bana küfür etti diye, aynı takımı tutmadık diye, erkekler gezdi diye, korna çaldı diye, omuz attı diye... Vesaire vesaire...

Petrol var diye ülkeleri işgal ettik, sömürmek adına demokrasi adına milyonlarca insanı öldürdük bombalarla... Vurduk habire. Vurdukça çoğaldı yaşayanlar inadına. Vurduk bu demokrasi düşmanıdır diye, vurduk bu teröristtir diye çocukları, kadınları, yaşlıları. Sonra özür diledik taziyelerinde... Atal BEHRAMOĞLU yazmıştı:

Cellât uyandı yatağında bir gece "Tanrım" dedi "Bu ne zor bilmece: Öldürdükçe çoğalıyor adamlar Ben tükenmekteyim öldürdükçe..." Batılı bir kız üniversitede haykırıyordu Iraklı bir gence "teröristsiniz siz" diye... Iraklı genç "asıl siz sizsiniz terörist" diye yanıtlıyordu. Kız bağırды tekrar "ne zaman ülkemi terk edeceksiniz" diye... Haykırdı Iraklı genç: "Ülkemizden çıktığınız gün" diye...

Ölümler semadan yağmur misali gelip inmekte âdemoğluna... Her gün bir ileri yok yere gitmekte ötelere...